

Arrest

nr. 118 167 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 20 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2012 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer T. (..) sinds 07.06.2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat mevrouw B. (..) sinds 29.06.2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De heer T. (..) vroeg op 24.06.2008 een eerste keer asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 27.08.2009 geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd op 01.12.2009 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Hij diende op 24.03.2010 een tweede asielaanvraag in die op 11.08.2010 werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 29.10.2010 werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Mevrouw B. (..) diende op 30.06.2011 een asielaanvraag in die op 31.10.2011 werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 05.03.2012 werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maand en 9 maand voor de heer T. (..) en 9 maand voor mevrouw B. (..) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar de aanvraag 9ter die de heer T. (..) op 21.10.2010 heeft ingediend en waarin hij mevrouw B. (..) later heeft bij betrokken en dat deze ontvankelijk werd verklaard. Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier van de heer T. (..) dat deze aanvraag op 14.06.2012 ongegrond werd verklaard. De verklaring van de advocaat dat hen bij een terugkeer naar het land van herkomst het recht zou worden ontnomen dat deze aanvraag ten gronde zou worden onderzocht en het beroep op het artikel 13 EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich eveneens op het artikel 8 EVRM. Echter is dit artikel niet van toepassing, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen voorzowel de heer T. (..), als mevrouw B. (..) en hun kinderen geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De advocaat van betrokkenen verklaart dat schooljaar reeds volop bezig is en dat het onderbreken ervan een schending van het Internationaal Verdrag tot bescherming van de Rechten van het Kind zou uitmaken. De advocaat toont echter niet aan dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de kinderen het recht op onderwijs wordt ontzegd. Bovendien is het schooljaar pas opnieuw gestart.

De advocaat verwijst verder ook nog naar de gezondheidstoestand van de heer T. (..), maar legt geen bewijzen voor om aan te tonen dat betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de aanvraag op basis van artikel 9ter op 14.06.2012 ongegrond werd verklaard. "

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde, vierde en vijfde verzoeker niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde, vierde en vijfde verzoeker optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kinderen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 EVRM en van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van het artikel 3 EVRM en het Kinderrechtenverdrag.

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. "

Overwegende dat in de bestreden beslissing vervolgens wordt verwezen naar de elementen van integratie van eisers, de asielprocedures van eisers, de medische regularisatieaanvraag en hun schoolgaande kinderen.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eisers in hun aanvraag dd. 20 november 2012 hebben gewezen op hun asielprocedures. Dat zij volharden in hun asielrelaas.

Dat de eisers eveneens hebben verwezen naar hun schoolgaande kinderen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat een terugkeer naar de Russische Federatie een onderbreking en

stopzetting tot gevolg zal hebben van hun schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Dat eveneens op de gezondheidssituatie van eiser werd gewezen. Dat de procedure tot bekomen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog steeds hangende is.

Dat deze drie elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoon, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat bovendien de eisers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd, doch dat de Belgische overheid hen hiertoe alle kansen heeft geboden.

3.

Dat er op gewezen dient te worden dat eiser sinds zijn aankomst in juni 2008 (datum van zijn asielaanvraag) tot 14 juni 2012 (beslissing van ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag) bijna steeds legaal in België heeft verbleven.

Dat het de eisers onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij in deze lange periode van vier jaar van de mogelijkheden tot integratie gebruik hebben gemaakt, alsook hun drie minderjarige kinderen school hebben laten lopen.

Dat de Belgische overheid de eisers immers deze kansen hebben geboden.

Dat de asielprocedures dewelke ten gronde werden behandeld respectievelijk anderhalf jaar en negen maanden hebben geduurd.

Dat eisers na de weigeringsbeslissingen in hun asielprocedures nog een lange periode, meer bepaald anderhalf jaar, legaal in België verbleven op grond van de ontvankelijk verklaarde aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de eisers gedurende deze lange periode van legaal verblijf in hun hoedanigheid van asielzoeker en als aanvragers van een machtiging tot verblijf hun integratie hebben bewerkstelligd en dat de eisers hun sociaal leven hebben uitgebouwd.

Dat het de eisers zoals het goede ouders betaamd hun kinderen naar school hebben te laten gaan.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens werd erkend dat een asielprocedure gevolgd door een procedure tot aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarvan de totale duur van deze beide procedures vier jaar bedraagt onredelijk lang is voor families met schoolgaande kinderen, waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurig ononderbroken verblijf van vijf jaar voor een familie met schoolgaande kinderen een prangende humanitaire situatie uitmaakt, hetgeen opnieuw buitengewone omstandigheden impliceert, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat eiser en de kinderen op heden vijf jaar in België verblijven en het grootste deel van deze verblijfsperiode een legaal verblijfsstatuut hadden.

Dat hun situatie eveneens als een humanitaire prangende situatie beschouwd kan worden.

4.

Dat bovendien dient benadrukt te worden dat de kans uitermate reëel is dat de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen zal vernietigd worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gelijkaardige situaties.

Dat de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dan ook als buitengewone omstandigheid dient aangemerkt te worden, gelet op het feit dat de medische situatie van de eiser hem niet toelaat naar zijn land van herkomst te reizen.

Dat een schending van artikel 3 E.V.R.M., minstens in hoofde van de eiser, reëel is bij een al dan niet tijdelijke terugkeer naar de Russische Federatie, aangezien er geenszins zekerheid is dat de eiser aldaar de nodige zorgen en behandelingen zal kunnen krijgen.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat de beoordeling van de verwerende partij reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren.

Dat vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Dat het terugsturen van eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, de stabiliteit in het leven van de kinderen doorbreekt.

Dat de scholing van de kinderen bijdraagt tot deze stabiliteit.

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor verweerder minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen. "

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind. "

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

6.

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat benadrukt dient te worden, het weze herhaald, dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

Dat eisers bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld hebben als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat eisers hun verregaande integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

Dat de verweerder alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerder niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door niet alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat de verweerder in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

7.

Dat verweerder het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.KM. wordt bevestigd,

kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en

dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat de rechten van het kind (cf. supra) evenzeer gewaardeerde rechten zijn als het recht op privé- en gezinsleven. Dat bijgevolg de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten dient afgetoetst te worden van het doel dat verweerster wenst te bereiken — in casu het naleven van een formaliteit.

Dat verweerster in de bestreden beslissing bovendien heeft aangestipt dat de verregaande integratie van eisers weldegelijk het voorwerp kunnen uitmaken van een machtiging tot verblijf.

Dat aan een gezin met drie jonge schoolgaande kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat er geen buitengewone omstandigheden blijken die verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verder wordt gemotiveerd waarom dit zo is.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.6. In hun aanvraag van 20 november 2012 hebben verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- verblijf in België sinds 2008 wat eerste verzoekende partij betreft, indiening van een asielaanvraag en aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 21 oktober 2010 die nadien onontvankelijk werd verklaard waardoor zij thans legaal verblijven en hun aanvraag ten gronde moet worden onderzocht;
- volgen van lessen Frans, door beide verzoekende partijen alsook volgen van lessen Nederlands en cursus maatschappelijke oriëntatie door eerste verzoekende partij;
- getuigenissen van integratie, kinderen die het heel goed doen op school en thans ook school lopen;
- bereidheid tot werken;
- het hebben van een privé- en gezinsleven in België.

3.7. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Immers wordt in de bestreden beslissing ingegaan op alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen wijzen erop dat het feit dat zij zich integreerden hen niet kwalijk kan worden genomen, doch de Raad ziet niet in hoe dit afbreuk kan doen aan het motief: *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden aangehaald om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij

hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Verzoekende partijen blijven voorts steken in een bloot betoog waar zij stellen: *“Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitair situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is. Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens werd erkend dat een asielprocedure gevolgd door een procedure tot aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarvan de totale duur van deze beide procedures vier jaar bedraagt onredelijk lang is voor families met schoolgaande kinderen, waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is. Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurig ononderbroken verblijf van vijf jaar voor een familie met schoolgaande kinderen een prangende humanitaire situatie uitmaakt, hetgeen opnieuw buitengewone omstandigheden impliceert, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.”* Nogmaals wijst de Raad erop dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België de gegrondheidsfase betreffen. Verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins anders aan.

3.8. Verzoekende partijen wijzen voorts op het feit dat zij beroep hebben ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch de Raad stelt vast dat dit beroep, gekend onder rolnummer 139 146 op 31 januari 2014 werd verworpen bij arrest nr. 118 166. Het motief dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard en *“De verklaring van de advocaat dat hen bij een terugkeer naar het land van herkomst het recht zou worden ontnomen dat deze aanvraag ten gronde zou worden onderzocht en het beroep op het artikel 13 EVRM is dus niet van toepassing.”* kan aldus geenszins als kennelijk onredelijk worden bestempeld. Immers blijkt dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst terecht kan voor de nodige medische zorgen zodat het feit dat haar aanvraag initieel ontvankelijk werd verklaard geen buitengewone omstandigheid meer vormt nu haar aanvraag ondertussen ongegrond werd bevonden. Verzoekende partijen maken bijgevolg ook geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk waar zij opnieuw verwijzen naar de medische toestand van eerste verzoekende partij.

3.9. Wat betreft de scholing van de kinderen heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De advocaat van betrokkenen verklaart dat schooljaar reeds volop bezig is en dat het onderbreken ervan een schending van het Internationaal Verdrag tot bescherming van de Rechten van het Kind zou uitmaken. De advocaat toont echter niet aan dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de kinderen het recht op onderwijs wordt ontzegd. Bovendien is het schooljaar pas opnieuw gestart.”* In zoverre verzoekende partijen blijven hameren op het feit dat het schoollopen van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Met hun algemeen betoog dat de kinderen het recht hebben op stabiliteit in hun leven en dat scholing hiertoe bijdraagt, tonen zij geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat de kinderen ook in het thuisland school kunnen lopen en dat het schooljaar in

België op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog maar net begonnen was zodat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, kennelijk onredelijk is.

Daargelaten de vraag of verzoekende partijen een belang hebben bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet op ontvankelijke wijze mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3 en 6 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Daargelaten de vraag of artikel 22bis van de Grondwet directe werking heeft, dient gelet op voorgaande bespreking het middel geënt op deze bepaling eveneens te worden verworpen.

3.10. Verzoekende partijen stellen nog dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

3.11. Verzoekende partijen menen nog dat de bestreden beslissing in wanverhouding staat tot haar doel, waarbij zij opnieuw verwijzen naar hun privé- en gezinsleven, hun kinderen die hier naar school gaan en hun integratie. Evenwel kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing is omdat de verplichting terug te keren geldt voor het hele gezin en er dus geen scheiding wordt veroorzaakt door de bestreden beslissing. Bovendien heeft de verwerende partij uitvoerig gemotiveerd waarom de elementen van integratie en het feit dat hun kinderen in België school lopen niet verantwoordend dat de aanvraag in België gebeurt. Verzoekende partijen zijn er niet in geslaagd deze motieven te weerleggen. Zij tonen evenmin aan dat de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot haar doel, met name het naleven van de wettelijke bepalingen ter zake.

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De eerste en tweede verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in hoofde van de derde, vierde en vijfde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER